

Høringer: Betænkning nr. 1479 om retsplejelovens regler om advokater

77. Vold - Rettighedsfrakendelse undladt - Dørmand - Betinget straf
78. Hæleri - Forsøg - Frivillig tilbagetræden
79. Vidnetrusler - Frifindelse
80. Godstransport - Diagramark
81. Nødværge, exces - Vold efter § 245 - Frifindelse - Betinget straf
82. Vold mod myndighedspersoner - Beviser - Frifindelse
83. Varetægtsfængsling - Unge lovovertrædere - Rets- håndhævelsesarrest - Røveri på gaden
84. Vold - Trafik - Strafnedsættelse - Bøde
85. Varetægtsfængsling - Retsplejeloven og Udlændinge- loven - Unddragelsesfare
86. Restaurationsloven - Forbud
87. Vold - Samfundstjeneste - Vold mod og voldelige dørmænd
88. Vold - Halsgreb, ikke § 245 - Betinget straf, delvis - Anklagerhabilitet

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Civilkontoret

Amagertorv 21
6. november 2006

Vedr.: Sagsnr. 2005-440-0021. Høring over Advokatudvalgets betænkning nr. 1479 om retsplejens regler om advokater.

Justitsministeriet har med skrivelse af 13. oktober 2006 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte. Justitsministeriet har eftersendt nogle få eksemplarer af betænkningen.

Bestyrelsen er bekendt med Advokatrådets bemærkninger til betænkningen og kan i det hele henholde sig til disse.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 77/2006

Vold - Rettighedsfrakendelse undladt - Dørmand - Betinget straf
Straffelovens § 56, § 78, § 79 og § 244

Dørmanden D idømt ubetinget straf på fængsel i 30 dage for vold i byretten, men frifundet for rettighedsfrakendelse. Landsretten stadfæstede resultatet vedr. rettighedsfrakendelsen og gjorde i øvrigt straffen betinget. Volden var udøvet, mens D havde været almindelig gæst på et diskotek. Se tillige Lf.Medd. 87/2006.

ØL 9. afd. a.s. nr. S-1529-06, 21/8 2006

Dørmanden D på 22 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved i november på et diskotek at have slået A to gange i ansigtet med knyttet hånd og sparket ham en gang i ryggen.

Der var påstand om fængselsstraf, og at D i medfør af straffelovens § 79, stk. 1 og 2, jfr. § 78, stk. 2, frakendtes retten til at udøve erhverv som dørmand eller have anden adgangskontrollerende funktion i restaurationsvirksomheder.

D påstod frifindelse også for rettighedsfrakendelsen. Der blev ført en lang række vidner ud over A.

D forklarede bl.a., at han i selskab med venner var inde og danse på diskoteket. A havde danset ret vildt og hoppet ind i D - første gang ikke med vilje, men anden gang med vilje. A's ven ledte ham væk. A gik ind i D og sagde: "Fuck your Mama". A vendte sig om og så truende på D, der nu skubbede ham væk med en flad hånd mod A's ansigt. A gik nu truende frem mod D, og D skubbede igen med flad hånd. A mistede balancen, så han faldt tilbage i armene på andre på dansegulvet.

D blev foreholdt en politirapport, hvor han skulle have udtalt, at han skulle være gået frem mod A og slået ham med et venstre hook i ansigtet og sparket ham med et frontspark som en markering, hvorefter han efter en truende udtalelse fra A "markerede et slag i ansigtet på pågældende".

D bestred ikke at have udtalt sig således, men han var træt og rystet under afhøringen og kom derfor til at forklare noget, som ikke passede.

A forklarede bl.a., at han havde været på diskotek i selskab med venner. Han var beruset, men kunne godt huske, hvad der skete. På vej væk fra dansegulvet fik han pludselig et knytnæveslag i ansigtet. Han så ikke, hvem der slog. Han huskede ikke at være blevet sparket, men havde næste dag lidt ondt på låret. Vidnet havde ikke været provokerende over for D.

En af D's venner bekræftede, at en beruset person på et tidspunkt hoppede ind i D, der puffede ham tilbage for at få ham på afstand. Personen havde tidligere på aftenen hoppet ind i andre og havde danset vildt. Han virkede truende.

En anden af D's venner havde ligeledes set skubberi mellem D og A og opfattede A som truende.

En tredje af D's venner havde set A passere D og skubbe til D med skulderen. Vidnet opfattede det som en provokation. D skubbede tilbage med flad hånd. Personen gik da helt amok, og venner måtte holde ham tilbage.

En af A's venner bekræftede, at A var beruset. Pludselig opstod tumult, og A havde blod i hovedet. Vidnet så ikke A være i kontakt med nogen.

Der var skadesattest på bl.a. blødning fra højre næsebor.

D var egnet til samfundstjeneste og ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Efter forklaringen fra forurettede A sammenholdt med den foreviste videooptagelse af episoden, findes det bevist, at tiltalte tildelte forurettede ét knytnæveslag på næsen og herudover slog og sparkede ud efter tiltalte én gang uden dog at ramme. På videooptagelsen ses forurettede i tydeligt beruset tilstand, men han ses ikke op til det tidspunkt, hvor episoden fandt sted, at have befundet sig i tiltaltes umiddelbare nærhed, før han på vej ned af dansegulvet passerer tiltalte. Tiltaltes forklaring om forurettedes adfærd op til og under voldsudøvelsen kan derfor ikke lægges til grund. Det skub, tiltalte måtte have fået af forurettede, da denne blev fulgt ned ad dansegulvet, findes ikke at have udgjort nogen rimelig anledning til tiltaltes voldsudøvelse. Tiltalte findes i det således beskrevne omfang skyldig i den rejste tiltale.

Straffen fastsættes under hensyn til skadens begrænsede karakter til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 244.

To voterende finder, navnlig under hensyn til at der er tale om uprovokeret vold, ikke grundlag for undtagelsesvis at gøre straffen betinget, ej heller med vilkår om samfundstjeneste. En voterende finder det under hensyn til tiltaltes gode personlige forhold forsvarligt at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste. Der afsiges vedrørende dette spørgsmål dom efter stemmeflertallet.

Efter karakteren af det udviste forhold sammenholdt med oplysningerne om tiltaltes personlige forhold findes der ikke at bestå en nærliggende fare for misbrug af en stilling som dørmand eller en anden adgangskontrollerende funktion i restaurationsvirksomheder, hvorfor påstanden om rettighedsfrakendelse ikke tages til følge."

D ankede med endelig påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om rettighedsfrakendelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse, herunder rettighedsfrakendelse som påstået i byretten.

Landsretten udtalte:

"Straffen findes passende.

Under hensyn til tiltaltes gode personlige forhold og omstændighederne under hvilken den begrænsede voldsudøvelse er udøvet finder landsretten, at straffen her undtagelsesvis kan gøres betinget på nedenstående vilkår.

I øvrigt stadfæstes dommen, herunder afgørelsen om ikke at tage påstanden om rettighedsfrakendelsen til følge."

- oo0oo -

Vilkårene omfattede en prøvetid på 2 år.

Landsforeningens Meddelelse 78/2006 Hæleri - Forsøg - Frivillig tilbagetræden

Straffelovens § 22 og § 290

T indfandt sig hos et auktionsfirma med henblik på vurdering af nogle kostbare lamper. T erkendte forsøg på hæleri, men retten fulgte hans påstand om frifindelse på grund af frivillig tilbagetræden fra forsøg.

Københavns Byret SS. 14. 15272/06, 15/9 2006

T var tiltalt for hæleri efter straffelovens § 290, stk. 1, ved i tiden omkring august 2005 uberettiget at have skjult, opbevaret, transporteret, hjulpet til afhændelse eller på lignende måde virket til at sikre en anden udbyttet af en strafbar lovovertrædelse, idet T i august 2005 indfandt sig i et kendt auktionsfirma A medbringende en videooptagelse af bl.a. 4 PH-lamper til en samlet værdi af ca. 110.000 kr., som han ønskede vurderet med henblik på videresalg, selv om han vidste eller bestemt formodede, at lamperne, der mellem den 21. august 2005 kl. 22.00 og den 22. august 2005 kl. 04.00 blev stjålet ved et indbrud i en villa i Rødovre, stammede fra en strafbar lovovertrædelse.

T nedlagde påstand om frifindelse. Han erkendte forsøg på hæleri, men påstod frivillig tilbagetræden fra forsøg.

T forklarede bl.a., at det var rigtigt, at han havde været i auktionsfirmaet og forevist videooptagelse af nogle gamle lamper, hvoraf nogle stammede fra tyveri.

Han havde mødt en bekendt M på en pub, og senere kom denne med lamper og lampedele. Alt var skilt fuldstændig ad. T ville have tingene vurderet af en fagmand, og med henblik herpå blev der lavet en videooptagelse. På det tidspunkt havde han ikke mistanke om, at lamperne kunne være "varme".

Efter at T havde været i auktionsfirmaet A, kom M igen til T's bopæl. T fortalte om besøget hos A. Herefter fortalte M, at tingene var ulovlige, og han sagde, at T skulle passe på.

I auktionsfirmaet havde man afvist at give en vurderingspris uden at se lamperne fysisk. Senere ringede R fra A og tilbød, at T kunne få lamperne med på auktionen onsdagen efter. R "var udmærket klar over, at T ikke var interesseret i at sælge, og at der var tale om tyvekoster, og derfor opfattede T opringningen som frækhed."

Politiet havde under en ransagning hos T fundet bl.a. et videobånd med lydspor, hvor T talte med B.

T bekræftede, at han her talte med B om, at det var tyvekoster, hvilket han netop havde hørt fra M, og at de snakkede om, hvorvidt de skulle tage den risiko, der var forbundet med en planlagt handel. De talte om, at det var bedst for alle parter, at den videooptagelse, der havde været forevist for A, blev slettet.

T levede af at handle med designerting. Han forklarede bl.a. videre:

"M blev som tidligere forklaret "varm om ørerne", da tiltalte fortalte, at han havde vist videooptagelsen ude hos A, og det var derfor, at M fortalte, at lamperne stammede fra et indbrud. M fortalte ikke nærmere om indbruddet. Nogle dage efter samtalen med M havde tiltalte samtalen, der er båndet, med B. Tiltalte husker ikke præcist, hvornår han og B blev enige om ikke at gennemføre handelen, men det skete ganske kort tid efter, at de havde slettet videooptagelsen. De har formentlig mødtes dagen efter, som de havde talt om på båndet, men tiltalte husker det ikke i dag. De droppede handelen, fordi tingene var for "hotte". De var bange for at komme i fængsel. Endvidere var tiltalte klar over, at man kun kan få spotpriser for ting, der er så "varme" ..."

Villaejeren i Rødovre bekræftede, at han havde haft indbrud i august 2005, og at der blev stjålet flere PH lamper - de var samlet værdiansat til kr. 164.000. Vidnet fremsendte en liste over de stjålne lamper til A for at få en vurdering til brug for sit forsikringsselskab.

R, ansat i A, forklarede, at han var blevet forevist en videooptagelse. I overensstemmelse med A's praksis fik T at vide, at han ikke kunne få en vurdering på stedet, når lamperne ikke fysisk var til stede. T fik at vide, at lamperne kunne være meget værdifulde.

Vidnet ringede tilbage til T nogle dage efter, fordi de var ved at gøre klar til en auktion, og fordi vidnet havde fået opfattelsen af, at lamperne skulle sælges.

Vidnet vedstod sin forklaring til politiet, hvorefter "... Kunden blev forespurgt nærmere omkring evt. salg af lamperne og oplyst, at lamperne var skønnet egnede til auktion hos A. Kunden oplyste

hertil, at det ikke hastede med at få lamperne solgt, og han tøvede med at indgå egentlige aftaler med vidnet."

Vidnet forklarede herefter, at A "i samme periode fik en henvendelse fra ejermændene til nogle stjålne PH-lamper. Denne henvendelse blev behandlet af vidnets kolleger på direktørplan. I auktionshuset blev der talt om, at det var nærliggende, at der var en sammenhæng mellem denne henvendelse og tiltaltes henvendelse. Vidnet bekræftede, at han var bekendt med henvendelsen fra den bestjålne, da han ringede tilbage til tiltalte den 31. august 2005...."

B gjorde brug af sin ret til vidnefritagelse.

Retten fik afspillet lydsporet fra videooptagelsen.

T levede af dagpenge. Han var gentagne gange tidligere straffet for berigelseskriminalitet.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Efter resultatet af bevisførelsen og især i mangel af oplysninger om, hvad der er sket med lamperne efter samtalen mellem tiltalte og B, herunder om tiltalte efterfølgende har befattet sig med lamperne, har retten ikke fundet det bevist imod tiltaltes forklaring om, at han og B efter samtalen droppede handlen af frygt for at blive opdaget, at tiltalte har gjort sig skyldig i hæleri.

Retten har ikke fundet det bevist, at der optræder en tredje person på lydsporet. Retten har lagt vægt på, at tiltalte og B under samtalen drøfter køb og aftaler at mødes dagen efter, samt at de under samtalen diskuterer risikoen for at blive opdaget og herunder taler om sporene tilbage til gerningsmændene til indbruddet. I mangel af oplysninger om det senere forløb, herunder at lamperne ikke er fundet, har retten således ikke fundet grundlag for at tilsidesætte tiltaltes forklaring om, at han er trådt frivilligt tilbage fra forsøg. Tiltalte frifindes derfor."

Landsforeningens Meddelelse 79/2006

Vidnetrusler - Frifindelse

Straffelovens § 123

16-årig K havde sendt en chat besked - delvis uforståelig - til en pige: "Hviiz Dannii ryger iind og sidd....". Frifundet, da det ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed var godtgjort, at udtalelserne indeholdt en trussel om anvendelse af vold.

Københavns Byret SS 10. 14689/06, 15/9 2006

K på 16 år var tiltalt for vidnetrusler efter straffelovens § 123 ved i marts 2006 at have truet P med vold m.v. i anledning af dennes vidneforklaring til politiet, idet hun i en chat besked på Messenger til P skrev: "Okaaaiih! Hviiz Dannii ryger iind og sidd epga Jer sååh, Ussss", hvorefter hun, da P skrev: "så hvad", svarede: "Glem det, ii får se".

Der var påstand om fængselsstraf. K påstod frifindelse. Hun var ustraffet. Hun nægtede overhovedet at have sendt den pågældende besked. Hun var nær veninde med P og havde sammen med denne

overværet en voldsepisode og afgav i juni 2006 vidneforklaring i retten. Hun havde tidligere været ven med den tiltalte i den pågældende sag.

Hun fik foreholdt, at hun over for politiet skulle have erkendt at have sendt en besked med trusler til P, men bestred at have udtalt sig således til politiet.

P forklarede, at hun var logget på under et kaldenavn. K var logget på under sit sædvanlige kode-
navn. Hun opfattede den første besked som en trussel. Usssh opfattede hun som en tilkendegivelse
om en eller anden handling. Hun havde afgivet vidneforklaring til politiet og senere i retten. Hun
opfattede derfor sætningen, som om der ville ske noget, hvis hun vidnede mod D. "Hun blev ikke
egentlig bange i anledning af udtalelsen. Hun opfattede også den sidste udtalelse "glem det, ii får
se" som en trussel. Hun har ikke tidligere haft større problemer med tiltalte eller modtaget trusler fra
tiltalte."

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ad forhold 1

Ved de foreliggende oplysninger om brugernavn og hotmailadresse sammenholdt med indholdet af
de pågældende udtalelser på Messinger, finder retten det bevist, at det var tiltalte, der afsendte de
pågældende udtalelser til forurettede, i anledning af forurettedes forestående vidneforklaring i ret-
ten.

Retten finder imidlertid ikke, at det med den til domfældelse fornødne sikkerhed er godtgjort, at
udtalelserne indeholdt en trussel om anvendelse af vold over for forurettede, således som beskrevet
i tiltalen.

Tiltalte frifindes derfor for den rejste tiltale."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Vedhæftede byretsdom er nøje i tråd med Meddelelsesbladet nr. 59/2006."

Landsforeningens Meddelelse 80/2006

Godstransport - Diagramark

Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 688 af 29. juni 2005 § 11 og § 12

Et aktieselskab og dennes chauffør var tiltalt for ikke at have påført et diagramark i en lastbil oplys-
ninger om "andet arbejde inden påbegyndelse af kørslen med lastbilen kl. 08.45" ved to nærmere
angivne lejligheder.

Det fremgik af dommen, der ikke nærmere refereres nedenfor, at Padborg var driftssted for virk-
somheden. "Når en kørsel er begyndt i Padborg, har chaufføren derfor ikke pligt til at lave optegnel-

ser vedrørende sin transport fra sin bopæl til Padborg på lastbilens diagramark, hvorfor de tiltalte frifindes."

Retten i Gråsten SS 336/06 og SS 337/06, 27/9 2006

- oo0oo -

Særligt interesserede kan besnakke redaktøren til at fremstille en anonymiseret kopi af afgørelsen, som forsvareren mener eventuelt kan have interesse for andre, da han selv ikke kunne finde meget litteratur om emnet.

Det betingede dom var med prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Landsforeningens Meddelelse 81/2006

Nødværge, exces - Vold efter § 245 - Frifindelse - Betinget straf
Straffelovens § 13, § 56, § 82 og § 245

A trængte ind i B's lejlighed ved at sparke døren ind. B stak herefter A med en køkkenkniv, men blev frifundet med henvisning til exces i nødværge (dissens). A væltede B omkuld og tildelte denne 3-4 spark på kroppen. For dette og husfredskrænkelsen fik A en betinget dom, idet retten lagde vægt på, at A blev alvorligt såret i forbindelse med knivstikket.

Københavns Byret SS 28. 23446/06, 4/10 2006

A på 55 år var tiltalt for husfredskrænkelse ved i marts 2006 uberettiget at have skaffet sig adgang til en lejlighed ved at sparke døren ind.

B på 44 år var tiltalt i forhold 2 efter straffelovens § 245, stk. 1, ved i lejligheden at have stukket A på kroppen med en køkkenkniv med et 20 cm langt knivsblad, hvorved brystbenet blev skåret igennem og den ene lunge perforeret, ligesom leveren blev ramt.

A var herefter i forhold 3 tiltalt efter straffelovens § 244 ved at have væltet B omkuld og tildelt ham adskillige slag og spark på kroppen.

Der var påstand om fængselsstraf til begge. B erkendte de faktiske forhold, men påstod frifindelse efter straffelovens § 13, stk. 1, subsidiært § 13, stk. 2.

A erkendte husfredskrænkelsen, men nægtede vold mod B.

A påstod B idømt erstatningskrav på kr. 31.000, men som det fremgår af dommens resultat, blev B frifundet herfor.

Sigtelsen mod B i grundlovsforhør var oprindeligt forsøg på manddrab. Det fremgik af forklaringen, at B opholdt sig i sin kæreste K's lejlighed. K havde en søn af et tidligere samlivsforhold med A.

A henvendte sig den pågældende dag ved dørtelefonen og sagde, at B "var færdig". B og K's søn lukkede ham ikke ind, da han tidligere havde været voldelig mod B og K. Der gik 1½ time, så blev

døren sparket ind, og A kom flyvende ind i entreen. Han hoppede direkte på B, som måtte have stukket ud efter A på dette tidspunkt, men han huskede det ikke klart. Han vidste ikke, hvor mange gange A blev ramt. A hoppede på ham, så han kom ned at ligge, og begyndte at slå og sparke. B ringede selv 112, efter at A var løbet ned ad trappen. K kom kort efter og fandt A lige uden for opgangen.

Under domsforhandlingen forklarede B supplerende om uvenskabet med A, der havde været voldelig over for K og havde truet B samt overfaldet ham to gange på et værtshus. Han havde ikke turdet anmelde de to episoder. Han var bange for A.

Han var nu ikke klar over, om han havde taget kniven for at true A. Han var overbevist om, at han kun havde stukket en gang.

A forklarede, at B havde chikaneret ham i 3 år, bl.a. ved at sige, at A var pædofil, og at A tævede K. A fik nok og gik hen til K's lejlighed. Han havde drukket 5-6 øl og var gal. Han havde ringet på dørtelefonen og sagt noget i retning af: "Nu kommer jeg efter dig". Han blev ikke lukket ind. Men han kom senere ind ved at sige, at det var reklamer.

Han sparkede døren til lejligheden ind. Han registrerede ikke, at han blev stukket med kniv, og han så heller ikke kniven. Han huskede ikke, at han skulle have slået og sparket B.

K var blevet tilkaldt af sin søn M i lejligheden og fandt A uden for opgangen. A havde været voldelig over for hende i deres forhold. A havde på et værtshus truet B, efter hvad B forklarede. Ved en anden lejlighed havde A truet vidnet og B. Ingen af episoderne var anmeldt til politiet.

K's 14-årige søn M forklarede, at det var ham, der hørte i dørtelefonen, at A sagde, at B var en færdig mand. Vidnet spurgte B, hvorfor A stod nede på gaden, og fortalte, hvad A havde sagt.

Da der blev sparket på døren, gik B i panik. Han gik ud i køkkenet og hentede en kniv. Så sparkede A døren ind. Han kunne ikke se, hvordan B holdt kniven, men så, at A lagde B ned og sparkede 3-4 gange på B's skulder, mens B holdt om sit hoved. Det virkede ikke, som om A vidste, at han var blevet stukket.

Det fremgik bl.a. af lægeerklæringen, at der var et 8-10 cm stort stiksår til højre for brystbenet, der bl.a. havde ført til en 4 cm lang rift i mellemgulvet. Det fremgik endvidere, at ethvert stik mod brystkassen er potentielt livsfarligt. Her var der desuden tale om penetration af brysthulen og anvendelse af stor kraft. Desuden var der et 2 cm stort hul i maven uden skade på tarm.

A var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. B var ustraffet. Han havde været frihedsberøvet i 16 dage.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1

Ved tiltalte A's erkendelse og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Forhold 2

Det findes efter de lægelige oplysninger sammenholdt med B's erkendelse af de faktiske forhold bevist, at B stak A 2 gange med en 20 cm lang køkkenkniv med de i politiattesten beskrevne skader til følge.

To dommere udtaler:

Efter forklaringerne lægges til grund, at A tidligere havde været voldelig over for sin ekskæreste K og over for B samt havde truet B. Den pågældende dag havde A kort forud for knivstikkeriet udtalt gennem dørtelefonen, at B var en færdig mand, hvorefter han et times tid efter sparkede døren ind til den lejlighed, hvor B befandt sig sammen med A's 14-årige søn, M.

Disse dommere finder, at B ved at stikke med kniven to gange har overskredet grænserne for lovligt nødværge, men at tiltalte er straffri efter straffelovens § 13, stk. 2, fordi begge knivstik var rimeligt begrundet i den ved angrebet fremkaldte skræk og ophidselse.

En dommer udtaler:

Selv om B i den givne situation måtte forvente, at A ville udøve vold mod B, finder denne dommer ikke, at der har foreligget en for B så truende situation, at tiltalte kan anses for straffri efter straffelovens § 13, stk. 2. Denne dommer har tillagt det betydning, at B har stukket to gange med kniven, der var 20 cm lang, og at det ene stik er forvoldt med stor kraft med penetration af brysthulen til følge.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, hvorfor B frifindes.

Forhold 3

Retten lægger til grund, at A ikke vidste, at han var blevet stukket med en kniv, da han overfaldt B.

Retten finder det bevist, at A efter at være blevet stukket med kniven, fik B ned at ligge, hvorefter han gav B 3-4 spark uden at det med sikkerhed kan siges, hvor sparkene ramte. Tiltalte er i dette omfang skyldig i tiltalen."

A blev idømt fængsel i 40 dage, der blev gjort betinget.

"Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte blev alvorligt såret i forbindelse med knivstikkeriet."

B blev frifundet, også for erstatningskravet.

- oo0oo -

Meddelelse 82/2006

Vold mod myndighedspersoner - Beviser - Frifindelse

E var tiltalt for at have slået ud mod en togrevisor M, der dog ikke blev ramt, idet han undveg, ligesom E rev M's briller af og krøllede dem sammen samt efterfølgende sparkede M i maven. E blev imidlertid frifundet, da M's forklaring på væsentlige punkter var forskellig fra den forklaring, han afgav til politiet.

Københavns Byret SS 17. 24918/2006, 5/10 2006

E på 40 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, ved i august 2006 på en station at have overfaldet togrevisor M, idet han med knyttet hånd slog ud mod M's ansigt, der dog ikke blev ramt, idet M undveg, ligesom E rev M's briller af og krøllede dem sammen samt efterfølgende sparkede M i maven.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning, idet E var engelsk statsborger.

E påstod frifindelse.

Det fremgik af E's forklaringer i grundlovsforhør og under domsforhandlingen, at han var steget på S-toget uden billet, da han var på vej til ambassaden for at få et nyt pas. Han stod af toget, da han skulle på toilettet, da togrevisoren greb fat i ham. Han blev skubbet op mod en væg, og togrevisorens hoved ramte E's bryst. Han faldt baglæns mod væggen, og togrevisoren slog ham på kæben.

Han havde ikke taget fat i togrevisoren. Han havde selv mærke på hagen fra episoden.

M forklarede bl.a., at han og kollegaen havde stoppet E, der rejste sig op og gik ud af toget, da han så dem. E havde ikke penge til kontrolafgiften på 600 kr. M sagde, at proceduren var, at politiet måtte tilkaldes... .."Tiltalte blev nu truende og sagde til vidnet, at han ville smadre ham. Vidnet tog fat i tiltalte og pressede ham op mod læskuret. Vidnet tog først fat i tiltaltes rygsæk, men i forbindelse med at han ville presse tiltalte op mod læskuret, tog han også fat i tiltalte. Tiltalte faldt til ro, og vidnet trak sig et skridt tilbage. Pludselig slog tiltalte med knyttet hånd ud mod vidnet. Slaget ramte vidnets kasket og hans briller. Vidnet blev ramt i panden. Både kasketten og briller røg af. Vidnet havde lukket øjnene, da slaget kom, og da han åbnede øjnene igen, så han, at tiltaltes knyttede venstre hånd var på vej. Vidnet fik nogle rifter ved slaget. Vidnet slog nu tiltalte én gang i ansigtet. Der kom en kollega til stede, og de fik pacificeret tiltalte. Vidnet havde bemærket, at tiltalte lugtede af øl, men han virkede ikke påvirket."

Vidnet blev nu foreholdt sin forklaring til politiet. Af denne fremgik:

"E tog fat i sin rygsæk og begyndte at gå fra stedet. Afhørte bad E om at blive, samtidig med at han, afhørte, tog fat i E's rygsæk. E, som fortsatte med at gå, sagde til afhørte, at han ikke havde ret til at tilbageholde ham. Afhørte svarede, at det kunne han godt, han kunne sågar arrestere ham hvis det kom an på det. E fortsatte med at gå. Afhørte tog nu rigtigt fat i E. Afhørte havde med sin ene hånd fat i E's krave, og med den anden hånd i E's venstre arm. Afhørte pressede således E op ad en væg. Afhørte kiggede E i øjnene og sagde: "Nu venter du her til politiet kommer"."

Vidnet vedstod forklaringen. Vidnet mente, at det var en nødvendig magtanvendelse, da E ikke ville blive stående.

Det hedder videre i dommen:

"Foreholdt af retsformanden samme rapport, side 3, 6. afsnit, hvorefter vidnet skulle have forklaret, at tiltalte pludselig og uden varsel slog ud med sin højre hånd efter vidnets ansigt, at vidnet trak sig tilbage, og at tiltalte, da han indså, at hans slag ikke ville ramme vidnet, tog fat i vidnets briller, som han herefter krøllede sammen, og at vidnet i den forbindelse fik nogle kradsemærker mellem øjenbrynene, forklarede vidnet, at han godt kan have forklaret sådan til betjenten. Vidnet forklarede supplerende, at det var et sammenfald af flere ting. Det var halvt om halvt fordi vidnet trak sig noget tilbage, og han kan ikke forklare, hvordan brillerne kom til at se ud som de gjorde, men de var gået i stykker.

Det slag, vidnet tildelte tiltalte, var med knyttet hånd. Tiltalte gjorde kun ét udfald med knæet mod vidnet."

M's kollega forklarede bl.a., at både E og kollegaen på et tidspunkt var oppe at køre. På et tidspunkt havde kollegaen fat i E og holdt i ham foran, og kollegaens briller lå på jorden. Vidnet så ikke hvordan. Vidnet så ikke noget slag. Han holdt i E's ene arm. Han så E løfte knæet for at sparke kollegaen i skridtet, men så ikke, om kollegaen blev ramt.

Reglerne for togrevisorer er, at de skal begrænse fysisk kontakt med kunderne. E sagde mange ukvemsord til kollegaen og havde en truende adfærd.

"Forespurgt, hvad vidnet havde forventet, at han skulle gøre i situationen, forklarede vidnet, at han ville blive ved med at gå i vejen for tiltalte og tale til ham og forklare for ham, at det var bedst for ham selv, hvis han blev der."

En lægeattest på M havde som objektive fund:

"1) I ansigtet svarende til panden ses rødme og fire længdegående kradsemærker på 2-3 cm hver. Ingen blødning og ingen mistanke om underliggende kraniebrud.

2) Ingen ømhed og ingen ydre tegn på skade af de ydre kønsorganer/skridtet."

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Tiltalte har forklaret, at han ikke har slået eller sparket til togrevisoren, og at dennes briller faldt af i forbindelse med, at togrevisoren skubbede tiltalte med sit hoved. M har i retten forklaret, at tiltalte slog ham i hovedet og ramte ham i panden, så hans briller og kasket røg af, og at vidnet derefter afværgede et slag og næsten afværgede et spark i skridtet. Vidnet har efter at være blevet foreholdt sin forklaring til politirapport, hvorefter slaget ikke skulle have ramt, men ifølge hvilken forklaring tiltalte skulle have revet brillerne af vidnet, forklaret, at det var "halvt om halvt".

Vidnets kollega har efter sin forklaring i retten under det meste af episoden befundet sig på den anden side af et læskur og derfor ikke set andet, end at tiltalte til sidst løftede sit knæ mod M's skridt, og at dette i givet fald ikke ramte særlig hårdt.

Da M således er det eneste vidne, der har set hele episoden, og da hans forklaring på væsentlige punkter er forskellig fra den forklaring, han afgav til politiet, finder retten, at der består en sådan tvivl om, hvad der er foregået, at der ikke er ført det til en domfældelse fornødne bevis for, at tiltalte er skyldig.

Tiltalte frifindes derfor."

- oo0oo -

E havde været frihedsberøvet fra den 14/8 2006.

Landsforeningens Meddelelse 83/2006

Varetægtsfængsling - Unge lovovertrædere - Retshåndhævelsesarrest - Røveri på gaden

Retsplejelovens § 762

15-årig gaderøver T havde under trussel med kniv frataget A en sportstaske bl.a. indeholdende mobiltelefon og mp3-afspiller til en samlet værdi af kr. 1.650.

Da T erkendte sig skyldig, fængslede byretten alene på retshåndhævelsesarrest, således at T skulle anbringes i surrogat, "når plads haves". Landsretten løslod.

ØL 21. afd. kære nr. S-3185-06, 10/10 2006

T på 15 år var fremstillet i grundlovsforhør den 6/10 2006 sigtet efter straffelovens § 288, stk. 1, med gerningsindhold som ovenfor beskrevet. Han erkendte sig skyldig. Han var fulgt efter A, som han ikke kendte i forvejen. Han havde lavet røveriet, fordi han havde brug for pengene. Han oplyste om sine personlige forhold, at han boede hjemme hos sin mor. Forældrene var skilt. Han gik på specialskole, fordi han havde problemer med sin stedfar og med at læse og skrive.

Kommunen oplyste, at T ikke tidligere havde været i kontakt med politiet. Der var på nuværende tidspunkt ikke plads til T på en ungdomsinstitution.

Byretten afsagde sålydende kendelse:

"Efter de foreliggende oplysninger findes der begrundet mistanke om, at anholdte har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Idet hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at anholdte ikke er på fri fod, er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, opfyldt.

Under hensyn til, at anholdte har aflagt tilståelse, der i det væsentlige svarer til forurettedes forklaring, og at kosterne er tilvejebragt, findes der ikke grundlag for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3.

Varetægtsfængslingens formål kan opnås ved at anholdte anbringes på en lukket institution for unge, hvorfor det i medfør af retsplejelovens § 765

b e s t e m m e s:

Anholdte T fængsles og anbringes på en lukket institution for unge som fængslingssurrogat, når plads haves.

Fristen efter retsplejelovens § 767, stk. 1, fastsættes til 13 dage, således at den udløber den 19. oktober 2006."

Kendelsen blev påkæret med kæreskrift, i hvilket forsvareren bl.a. påpegede problemet i, at der ikke umiddelbart kunne tilbydes plads i en sikret institution.

Strafniveauet i den konkrete sag lå langt under de 1½ år, som retshåndhævelsesarresten forudsatte, jfr. Peter Rørdam i U 1996 B 30 ff. Selv for voksne personer lå niveauet på 6-8 måneder. Han sluttede:

"Jeg skal endelig anføre, at hvis samfundet mener det nødvendigt, at varetægtsfængsle en person under 18 år, bør det i respekt for FN's børnekonvention ske i en institution, der er særligt beregnet hertil. Har samfundet ikke fundet det nødvendigt at etablere et tilstrækkeligt antal pladser, må man afstå fra varetægtsfængsling."

Landsretten udtalte:

"Henset til oplysninger om forholdets grovhed og om sigtedes personlige forhold finder landsretten ikke tilstrækkeligt grundlag for at varetægtsfængsle efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, hvorfor

b e s t e m m e s:

T skal løslades."

Landsforeningens Meddelelse 84/2006
Vold - Trafik - Strafnedsættelse - Bøde

Straffelovens § 82 og § 244

T havde i trafikken dyttet ad en anden bilist K, der gav ham fuck-fingeren, hvorefter han gav hende en lussing. Retten lagde til grund, at K havde udvist en provokerende adfærd og udmålte med henvisning til straffelovens § 82, stk. 5, 10 dagbøder.

Retten på Frederiksberg SS 2.1795/2006, 16/10 2006

T på 57 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved i juni 2006 i et kryds at have tildelt K et slag i ansigtet med flad hånd.

Der var alene påstand om "straf". T nægtede sig skyldig. Han var ustraffet.

Han forklarede bl.a.: "... at han ved H-vej havde dyttet ad en bil, der var for længe om at sætte i gang ved grønt lys. Føreren af denne bil gav ham som svar fuck-fingeren. Ved B-vej ville han påtale denne fornærmelse, mens der var rødt lys, hvorfor han gik frem til den foranholdende bil og åbnede døren. Føreren var en dame, som tog til genmæle mod hans henvendelse, hvorfor han slog

opgivende ud med hænderne, før han smækkede døren i igen. Herunder ramte han utilsigtet damen i ansigtet med bagsiden af højre hånd."

K bekræftede bl.a., at hun blev sur over at blive dyttet ad og gav den bagvedkørende fingeren ud ad vinduet. Ved næste røde lys flåede T bildøren op og råbte til hende, og da hun svarede, gav han hende en lussing.

Ægtefællen til K bekræftede den sidste del af episoden.

Iflg. en skadesstueattest var der ikke tre timer efter mærker efter lussingen.

Rettens bemærkninger:

"Efter de afgivne forklaringer lægges det til grund, at tiltalte da han henvendte sig ved den af K førte bil, var ophidset på grund af det fornærmelige håndtegn, der var givet ham som følge af en lovlig signalgivning i trafikken. På denne baggrund findes det ubetænkeligt at lægge vidnernes i øvrigt troværdige forklaring om hændelsesforløbet til grund. Retten afviser derfor tiltaltes forklaring om, at slaget ramte forurettede ved en fejltagelse.

Tiltalens rigtighed findes herefter godtgjort.

Retten finder, at forurettede ved at give tiltalte fingeren som beskrevet har udvist en provokerende adfærd, der bør medføre at strafudmålingen sker under anvendelsen af straffelovens § 82, nr. 5.

Straffen fastsættes til 10 dagbøder á 200,- kr., jf. straffelovens § 244.

Forvandlingsstraffen er som nedenfor bestemt."

- 00000 -

Forvandlingsstraffen var fængsel i 10 dage.

Landsforeningens Meddelelse 85/2006

Varetægtsfængsling - Retsplejeloven og Udlændingeloven - Unddragelsesfare
Udlændingelovens § 35 og retsplejelovens § 762

Udenlandsk restaurationstyv i byretten fængslet på retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. Landsretten ændrede hjemlen for fængsling til udlændingelovens § 35.

ØL 7. afd. kære nr. S-3281-06, 17/10 2006

Udlændingen U blev fremstillet i grundlovsforhør sigtet for tyveri, idet han i en restauration fra K havde stjålet en dametaske med indhold til en værdi af ca. kr. 12.000.

U erkendte. Han var fra Sydamerika, var kommet fra Frankrig og skulle videre til Norge. Han ville gerne tilbage til Chile. Politiet havde flybilletten og hans pas.

Anklageren begærede U fængslet i 11 dage i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, subsidiært udlændingelovens § 35.

Resten er citat af byrettens kendelse:

"Forsvareren protesterede imod fængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, men ville ikke protestere imod fængsling efter udlændingelovens bestemmelser.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger er der begrundet mistanke om, at anholdte har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Under hensyn til anholdtes manglende tilknytning til landet, findes der bestemte grunde til at antage, at anholdte på fri fod vil unddrage sig forfølgningen i sagen.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, opfyldt.

T h i b e s t e m m e s:

Anholdte U fængsles.

Fristen efter retsplejelovens § 767, stk. 1, fastsættes til 11 dage, således at den udløber den 27. oktober 2006.

Forsvareren kærede kendelsen til Østre Landsret, idet han gjorde gældende, at fængslingen alene skal ske efter udlændingelovens bestemmelser."

Landsrettens bemærkninger:

"Landsretten tiltræder af de af byretten anførte grunde, at der er bestemte grunde til at antage, at sigtede på fri fod vil unddrage sig forfølgning i sagen. Da varetægtsfængslingens øjemed imidlertid kan sikres ved fængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, bør varetægtsfængsling ske i medfør af denne bestemmelse, jf. forarbejderne hertil. Med denne begrundelse stadfæstes kendelsen, hvorfor

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes."

- oo0oo -

Forskellen er vist kun, at der kan fængsles efter udlændingeloven også i situationer, hvor straffekravet i retsplejelovens § 762, stk. 1, ikke er opfyldt. Så vidt vides, bliver varetægtsfængslingen hverken kortere, længere eller mere eller mindre belastende af, hvilken af de to bestemmelser, der er fængslet på, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 86/2006

Restaurationsloven - Forbud

Restaurationslovens § 31

Politiet havde efter en voldsepisode på et værtshus V givet A forbud mod at komme på dette og 13 andre værtshuse i byen. Justitsministeriet, til hvem afgørelsen blev påklaget, opretholdt forbudet vedr. V, men ophævede forbudet vedr. de øvrige værtshuse.

Justitsministeriet, Politikontoret, sagsnr. 2006-2003/23-0002, 17/10 2006

Justitsministeriet tilskrev A's advokat således:

"Ved brev af 26. januar 2006 har De som advokat for A klaget til Justitsministeriet over, at Politimesteren i Odense den 15. januar 2006 i medfør af restaurationslovens § 31, stk. 2, har meddelt Deres klient forbud mod at indfinde sig som gæst i en række restaurationsvirksomheder i Odense.

Justitsministeriet har modtaget sagens akter samt en udtalelse af 24. februar 2006 fra Politimesteren i Odense.

Ved brev af 21. juli 2006 anmodede Justitsministeriet Politimesteren i Odense om en supplerende udtalelse.

Ved brev af 7. september 2006 fik De tilsendt en kopi af politimesterens supplerende udtalelse og fik i den forbindelse lejlighed til at fremkomme med eventuelle yderligere bemærkninger. Ved brev af 11. september 2006 har De fremsendt yderligere bemærkninger til sagen.

De har i Deres klage anført, at forbuddet alene påklages for så vidt angår forbuddets udstrækning til en række restaurationer ud over V i Odense.

Efter en gennemgang af sagen skal Justitsministeriet meddele, at det meddelte forbud ophæves delvist, idet forbuddet opretholdes for så vidt angår V i Odense, men ophæves for så vidt angår de øvrige restaurationer.

Det følger af restaurationslovens § 31, stk. 2, at politiet kan forbyde en person, der i forbindelse med restaurationsbesøg har begået en strafbar handling, at opholde sig som gæst i bestemte virksomheder.

Et sådant forbud kan meddeles af politimesteren/politidirektøren for så vidt det af hensyn til lovlighed, sædelighed, ædruelighed eller opretholdelse af ro og orden må anses for nødvendigt. Afgørelsen træffes på grundlag af en konkret vurdering af de oplysninger, der indgår i sagen.

Meddelelse af forbud forudsætter ikke, at der skal være begået flere strafbare handlinger i forbindelse med restaurationsbesøg, og der er ligeledes efter praksis ikke grundlag for at antage, at det strafbare forhold nødvendigvis skal være begået i den eller de restaurationer, som forbuddet vedrører, eller at forholdet skal være fastslået ved dom.

Efter en gennemgang af sagen finder Justitsministeriet ikke grundlag for at tilsidesætte Politimesteren i Odenses skøn, hvorefter betingelserne for at meddele Deres klient et forbud mod at indfinde sig på V i Odense, er opfyldt.

Justitsministeriet har ved afgørelsen lagt vægt på, at Deres klient ved Retten i Odenses dom af 10. februar 2006 blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved den 15. januar 2006 på V i Odense at have hældt en drink ned over hovedet på K.

For så vidt angår de 13 øvrige restaurationer i Odense, som forbuddet omfatter, finder Justitsministeriet ikke, at der var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at meddele Deres klient et forbud mod at indfinde sig også på disse restaurationer.

Justitsministeriet har således ikke fundet, at det strafbare forhold, som ligger til grund for forbuddet, er af en sådan karakter, at det kan danne grundlag for, at restaurationsforbuddet udstrækkes til andre restaurationer end den restauration, hvor forholdet er begået. Justitsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at baggrunden for det strafbare forhold er en konkret konflikt mellem Deres klient og K, samt at der ikke i øvrigt for Justitsministeriet er oplyst omstændigheder, som peger på, at Deres klient i fremtiden vil forstyrre ro og orden på disse 13 restaurationer, såfremt Deres klient ikke meddeles forbud mod at tage ophold på restauranterne."

- oo0oo -

Redaktøren føler for den – ganske vist lidt voldelige odenseaner – der måtte gå og tørste i op mod 9 måneder, før Justitsministeriet fik afgjort sagen.

Landsforeningens Meddelelse 87/2006

Vold - Samfundstjeneste - Vold mod og voldelige dørmænd

Straffelovens § 62, § 82, § 244 og § 247

A havde nikket dørmænd D en skalle. D gav herefter A et hårdt knytnæveslag i ansigtet. Begge fik 40 dages fængsel betinget af samfundstjeneste i 60 timer. Se tillige Lf.Medd 77/2006.

Københavns Byret SS 10. 27518/2006, 30/10 2006

A på 34 år og D på 33 år var tiltalt for i august 2006:

A i forhold 1 vold efter § 244, jfr. § 247, stk. 2, ved uden for et diskotek at have nikket dørmænd D en skalle med næsebrud til følge.

D i forhold 2 vold efter § 244, ved umiddelbart efter at have givet A et hårdt knytnæveslag i ansigtet med næsebrud til følge.

Der var påstand om frihedsstraf. A erkendte sig skyldig, D nægtede.

Ud over de tiltalte vidnede D's kollegaer C og K samt 3 tilskuere.

Der var skadesjournaler på både A og D. A havde været bevidstløs ved ankomsten til hospitalet. For D's vedkommende var der klinisk mistanke om næsefraktur, men det kunne først afklares, når hævelsen havde fortaget sig. Lægeerklæringen var ikke fulgt op af senere erklæringer.

Begge de tiltalte oplyste, at de risikerede at miste deres job - D også sit job i dennes hovedstilling - hvis de blev idømt ubetingede straffe. Dommen er på 11 sider med udførlige referater af bevisførelsen.

A forklarede bl.a., at han havde drukket - han var tidligere kollega til D. Han var blevet udvist fra diskoteket og begyndte udenfor at diskutere med de tre dørmænd, D, C og K. D provokerede ham, og A nikkede ham en skalle. Han blev herefter overfaldet med slag og spark og forsøgte, liggende på jorden, at beskytte sig selv. Han vidste ikke, hvornår i forløbet han fik brud på næsen. Undervejs i ambulancen til hospitalet fik han respirationsstop. Han opholdt sig på hospitalet i et døgn. Næsen skulle opereres senere.

D forklarede bl.a., at han, efter at A havde været i slagsmål med en gæst på diskoteket, ikke ville lade A komme indenfor igen. A nikkede ham en skalle, så næsen brækkede. De andre dørmænd hoppede på A. D havde været med til at presse A mod jorden, men havde hverken slået eller sparket.

Dørmænd C havde overværet, at A nikkede D en skalle. Alle tre dørmænd overmandede A og fik ham ned at ligge og holdt ham fast. Vidnet så ingen slå eller sparke A. Vidnet ville give A håndjern på, men de andre sagde, at det var der ingen grund til, da A var bevidstløs. Vidnet blev foreholdt, at han til politiet skulle have forklaret, at "de kastede ham til jorden - på asfalten". Vidnet forklarede, at de ikke kastede, men tvang A ned at ligge. Vidnet havde også til politiet forklaret, at A pludselig væltede omkuld med ansigtet ned mod fortovet.

K, den tredje dørmænd, havde også overværet A's skalle mod D og hævdede, at C havde holdt D væk fra A. Han mente, at D under resten af forløbet blev holdt væk fra A.

Han blev foreholdt, at han til politiet bl.a. havde forklaret:

"Afhørte prøvede at få D væk fra A, og det lykkedes også til sidst. Afhørte ved ikke hvem som ramte A på næsen, men afviser, at han har slået på A. Afhørte udtaler, at D var ret ophidset, da A havde brækket hans næse, så afhørte koncentrerede sig om at få D væk fra A."

og

"Afhørte kunne ikke huske, hvor lang tid A lå på jorden, men afhørte syntes, at det var lang tid han brugte på at få D væk fra A."

K bekræftede, at D var ophidset. K huskede ikke, hvor lang tid, der gik, inden han fik D væk.

Et vidne F, en Falck-redder, havde set to vagter i uniformer banke en tredje mands hoved ned i asfalten. De hev ham op ved at holde fast i kraven på hans jakke. En tredje mand kom løbende og tildelte den nu oprejste mand et hårdt knytnæveslag i ansigtet. Manden faldt om og var nu dybt bevidstløs. Han blødte fra næsen og munden. Vagterne var truende. Vidnet udpegede D over for politiet og igen i retten.

Et andet vidne forklarede, at de to første vagter holdt på A, da den tredje ramte ham med et knytnæveslag i ansigtet. Vidnet udpegede gerningsmanden som D over for politiet og igen i retten.

Et tredje vidne havde set A ligge på jorden med et par dørmænd over sig og bløde ret kraftigt. Han blev slæbt hen til en port, han kunne ikke selv gå. En tredje dørmænd gik over og slog A i ansigtet. Manden blev bevidstløs. Vidnet udpegede D i retten som gerningsmanden.

Retten fandt A skyldig, dog således at det ikke fandtes godtgjort, at der var næsebrud til følge.

Vedr. forhold 2 fandt retten efter de samstemmende forklaringer fra de tre tilskuere sammenholdt med de øvrige foreliggende oplysninger det bevist, at D tildelte A et hårdt knytnæveslag i ansigtet, mens denne stod ved porten og var ude af stand til at værges for sig.

D var herefter skyldig i overensstemmelse med tiltalen, dog således, at det ikke fandtes bevist, at næsebruddet var en følge af det tildelte slag og ikke af den forudgående magtanvendelse.

Begge blev idømt en straf af fængsel i 40 dage betinget af samfundstjeneste i 60 timer.

For A anførte retten:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på i skærpende retning, at volden blev begået over for en dørmænd uden rimelig anledning, og i formildende retning den vold, som tiltalte herefter blev udsat for."

.....

"Retten har herved lagt vægt på tiltaltes særdeles gode personlige forhold sammenholdt med at der var tale om en enkeltstående episode med begrænsede skader til følge."

For D anførte retten:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på i skærpende retning, at volden blev begået af tiltalte under udførelsen af hans tjeneste som dørmænd over for en person, som på daværende tidspunkt var ude af stand til at værges for sig, og i formildende retning at han forinden var blevet nikkede en skalle af forurettede."

.....

"Retten har herved lagt vægt på tiltaltes særdeles gode personlige forhold sammenholdt med at der var tale om en enkeltstående episode med begrænsede skader til følge."

- oo0oo -

Prøvetiden blev sat til 1 år med tilsyn og afviklingstiden til 6 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 88/2006

Vold - Halsgreb, ikke § 245 - Betinget straf, delvis - Anklagerhabilitet
Straffelovens § 58 og § 245, retsplejelovens § 97

K på 41 år var tiltalt efter § 245, men blev dømt efter § 244 for et halsgreb på A. I byretten 9 måneders fængsel fællesstaf med en tidligere brandstiftelse i A's lejlighed. Landsretten nedsatte straffen til fængsel i 7 måneder, hvoraf 60 dage skulle afsones. Resten blev gjort betinget.

Under ankesagen opstod der et lille habilitetsproblem, jfr. nedenfor.

VL 5. afd. a.s. S-0096-06, 19/10 2006

K var under en byretssag i oktober 2005 tiltalt for legemsangreb af særlig farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, ved i maj 2005 i en lejlighed at have taget halsgreb på A.

K nægtede sig skyldig. A var på gerningstidspunktet hendes underbo. Hun bekræftede, at hun i februar 2005 fik dom for at have sat ild til A's lejlighed.

(Forstraffene er mere præcist opregnet i landsrettens dom og omfattede

1999 Fængsel i 4 måneder for § 245

2005 Fængsel i 10 måneder, heraf 5 måneder betinget for § 181, stk. 1. Den ubetingede del af straffen ansås for udstået ved varetægtsfængslingen.)

K forklarede bl.a., at A havde haft fat i hende på en truende måde. Det var A, der havde taget et kortvarigt halsgreb på hende. Hun var nu fraflyttet den pågældende lejlighed. Hun modtog bistandshjælp og var ved at søge pension.

A forklarede bl.a., at det var K, der truede ham ved tidligere lejligheder. Hun havde den pågældende dag trængt sig ind i hans lejlighed og taget kvælertag på ham. Selve halsgrebet med en hånd varede ca. 30 sekunder. A tog derefter fat i K's hals i selvforsvar, således at han kunne holde hende på afstand. K's halsgreb havde været hårdt, og han havde problemer med vejrtrækningen. Det lykkedes ham at vride sig løs fra K's greb, idet han slog hendes hånd væk. Den tidligere brandstiftelse opfattede han som et tidligere forsøg på at slå ham ihjel.

En genbo til A havde overværet den påsigtede episode. Hun bemærkede, at K holdt længe om halsen på A, der havde svært ved at få vejret.

En politimand, der blev tilkaldt til ejendommen, havde på A's hals set noget, der lignede et kradsemærke.

Byretten udtalte bl.a.:

"Ved en konkret vurdering af halsgrebet og de konstaterede skader på vidnet A's hals finder retten ikke, at det er tilstrækkeligt godtgjort, at forholdet skal henføres under straffelovens § 245, men efter straffelovens § 244."

Straffen blev fastsat til en fællesstraf på fængsel i 9 måneder, hvorom byretten bemærkede:

"Ved fastsættelsen af straffen har retten blandt andet lagt vægt på, at voldsforholdet er begået mod A, og tiltalte er dømt for at have sat ild på A's lejlighed. Desuden er det aktuelle forhold begået kort tid efter dommen for brandstiftelse."

K ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

K forklarede under ankesagen nærmere om det halsgreb, som A havde taget på hende. Efter at han havde haft fat i hendes hals, tog hun fat i hans hals, foran og på den ene side, således at hendes tommelfinger var i nærheden af hans adamsæble og de øvrige fire fingre på siden af halsen.

Hun fik medicin for at styre sit temperament. Hun var nu blevet bevilget førtidspension.

A forklarede på ny bl.a., at han, mens K havde fat i hans hals, også tog fat i hendes hals. Det var et let greb og for at holde hende på afstand.

Genboen fastholdt, at A havde haft vejtrækningsbesvær.

Landsretten udtalte:

"Efter de forklaringer, der er afgivet af vidnerne, er det bevist, at tiltalte har taget fat i A's hals uden, at der forud herfor havde været fysisk kontakt mellem hende og A.

Det tiltrædes derfor, at tiltalte er fundet skyldig som sket.

Da tiltalte ved dom af 15. februar 2005 er dømt for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, over for A, og da forholdet er begået i prøvetiden for den betingede del af denne dom, tiltrædes det, at der skal udmåles en fællesstraf, jf. straffelovens § 61, stk. 2.

Efter karakteren af det halsgreb, som tiltalte er fundet skyldig i at have udsat A for, fastsættes denne fællesstraf til fængsel i 7 måneder.

Efter den tid, der er forløbet siden forholdet blev begået, sammenholdt med en samlet vurdering af tiltaltes personlige forhold, gøres en del af denne straf betinget, jf. straffelovens § 61, stk. 2, nr. 2, jf. § 58. Tiltalte skal herefter alene afsone 60 dage af den idømte straf, medens de resterende 5 måneder gøres betinget med vilkår om 2 års straffri vandl.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Under ankesagen konstaterede den mødende anklager, at hun kendte A, som hun havde spillet i orkester med (og efter forsvarerens til redaktøren givne oplysninger også havde givet privatundervisning til i en periode) - dog ikke de sidste 7 år. Hun anmodede retten om at tage stilling til, om hun var inhabil. Retsformanden bemærkede, at retten ikke havde hjemmel til at afgøre dette, men henviste til retsplejelovens § 97, jfr. forvaltningslovens kapitel 2.

Forsvareren havde ingen betænkeligheder, og domsforhandlingen fortsatte, da retten heller ikke havde bemærkninger.

